

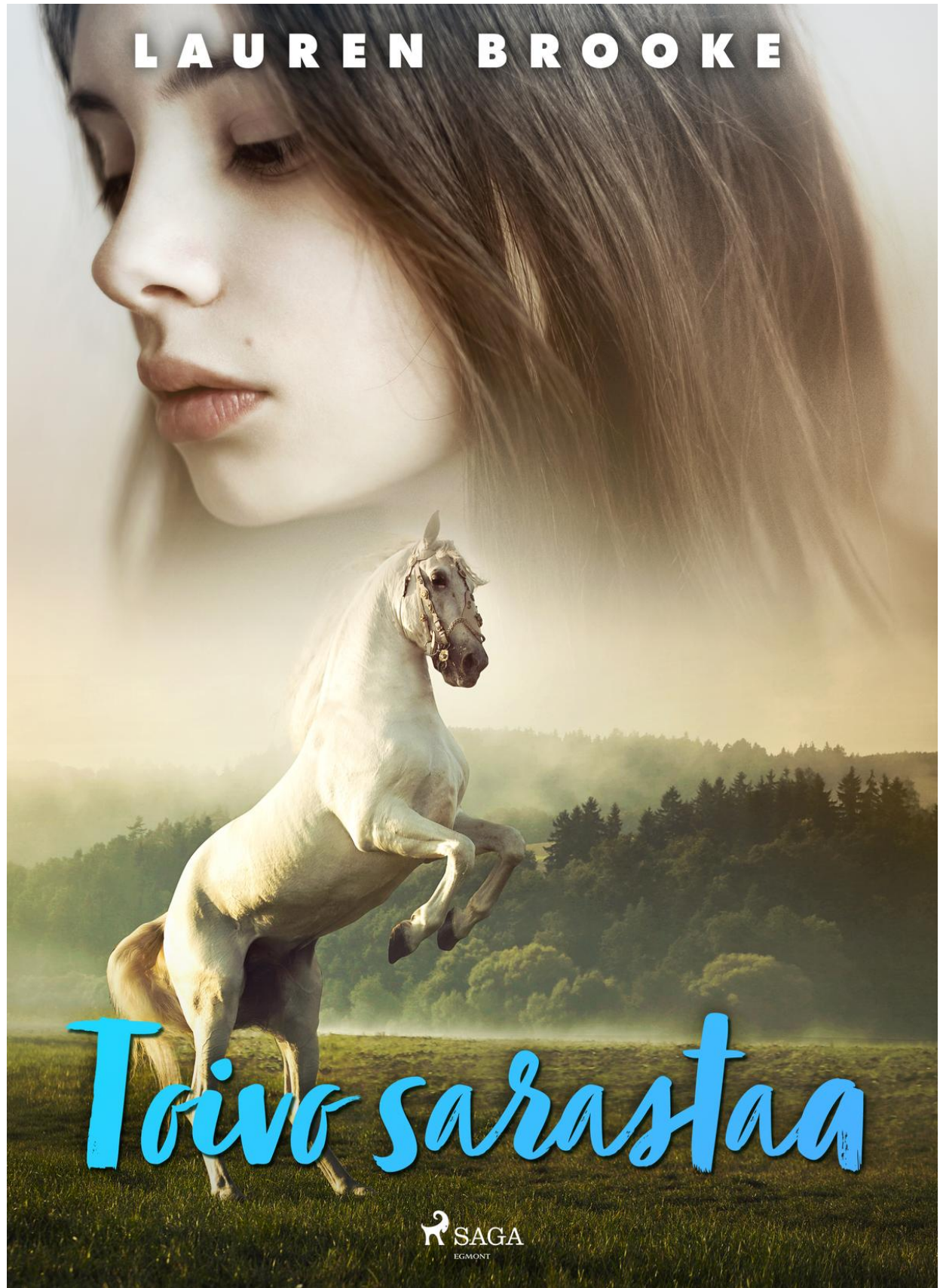
LAUREN BROOKE

A movie poster for the film 'Toivo sarastaa'. The top half features a close-up, profile view of a young woman with long, light brown hair, looking down with a soft expression. Below her face, a white horse with a decorative bridle is rearing up on its hind legs in a grassy field. The background is a misty, sunlit landscape with a dense forest of evergreen trees. The title 'Toivo sarastaa' is written in a large, blue, cursive script across the bottom of the image.

Toivo sarastaa

 SAGA
EGMONT

LAUREN BROOKE

Toivo sarastaa

SAGA
EGMONT

Lauren Brooke

Toivo sarastaa

Suomennos: Anne Pölkki

SAGA Egmont

Toivo sarastaa

Translated by
Anne Pölkki

Cover image: Shutterstock
Copyright © 2001, 2021 Working Partners and SAGA Egmont

ISBN: 9788726696011

1st ebook edition
Format: EPUB 3.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com
Saga Egmont - a part of Egmont, www.egmont.com

Suurkiitos Linda Chapmanille.

Ensimmäinen luku

- Äiti ei tule takaisin, Pegasos, Amy sanoi lempeästi vanhalle kimolle. - Ei koskaan enää. Hevonen ei tietenkään ymmärtänyt hänen sanojaan, mutta silti hänen oli sanottava ne - yritettävä selittää asia jotenkin sille.

Onnettomuutta seuranneina viikkoina Pegasos oli vartonut herkeämättä Marion Flemingiä kotiin. Se oli odottanut emäntäänsä karsinan puolioven edessä Heartlandin tilalla ja tuijottanut tuntikausia ulos ajotielle aina pimeän tuloon asti.

Amy oli huomannut äitinsä lempihevosen muuttuneen jollakin tavalla viime päivinä. Pegasoksesta oli tullut välinpitämätön ja vaisu. Se ei enää katsellut toiveikkaana pihalle vaan seiso i karsinansa perimmäisessä nurkassa pää roikkuen, tylsä ilme silmissään. Hevonen ei enää odottanut Marionia; se oli ilmeisesti menettänyt toivonsa. Amy ei kestänyt nähdä sitä niin surkeana. Hän painoi poskensa hevosen kaulalle.

Pegasos pärskähti vaimeasti ja antoi ison päänsä levätä Amyn rintaa vasten. Amy sulki silmänsä. Kuten aina hevonen oli Amyn tuki ja turva, vaikka se oli itse tällä hetkellä murheen murtama. Pegasos oli kerran hallinnut Amyn isän kanssa maailman vaativimpia esteratoja ja ollut kaikkien aikojen kuuluisin estehevonen.

Siitä oli jo kauan. Silloin he olivat asuneet Englannissa ja isä oli kuulunut perheeseen. Se oli tapahtunut paljon ennen Heartlandin aikoja. Amy pudisti päätään. Elämä oli nyt tyystin erilaista.

Avautuvan oven narina keskeytti hänen mielteensä. Amy antoi suikon Pegasoksen tummanharmaalle turvalle ja kurkisti karsinasta pihalle. Hän näki vaaleahiuksisen ja hoikan isosiskonsa Loun tulevan ulos sään pieksestä talosta. Hänen kannoillaan asteli isoisa matkalaukku kädessään.

Amy avasi karsinan oven. – Joko olet lähdössä, vaari? hän huikkasi.

Jack Bartlett pysähtyi auton ovelle ja nyökkäsi. – Kyllä vain, muru. Jos pääsen näin aikaisin liikkeelle, olen perillä päivänvalon aikaan.

Amy harppoi auton luo. – Terveisiä Glenille ja Sylvialle. Hän kietoi kätensä isoisänsä kaulaan ja halasi tätä lujasti. Nenää pisteli tuttu saippuan tuoksu.

– Muista soittaa kun pääset perille, Lou kehotti ja antoi isoisälle suikon poskelle.

Isoisa katsoi sisaruksesta toiseen ahavoituneet kasvot huolen rypyissä. – Pärjäätekö varmasti? En oikein tiedä, pitäisikö ylipäätään lähteä näin huonoon aikaan.

– Meillä ei ole mitään hätää, Lou sanoi Amyyn vilkaisten. – Eihän?

– Ei tietenkään, Amy vakuutti. – Sitä paitsi sinun on pakko mennä, vaari. Glen ja Sylvia odottavat sinua kuin kuuta nousevaa.

Sitä Jack Bartlett ei voinut kieltää. Hän vietti joka syksy kuukauden veljensä Glenin ja tämän vaimon Sylvian vieraana. Pikkutyttönä myös Amy oli ollut sukuloimassa heidän tilallaan Tennesseessä.

Isoisa näytti edelleen huolestuneelta. – Entä työtaakka minun poissa ollessani? hän kysyi. – Raadamme jo nyt voimiemme ääri rajoilla.

– Tämä on jo käyty läpi, vaari, Lou sanoi käytännöllisesti. – Ystävänä Marnie tulee ensi viikolla. Hän auttaa meitä, ja Ty on luvannut tehdä vähän ylimääräistä.

- Onko meillä varaa siihen? isoisä tiedusteli. Hänen otsaryppynsä syvenivät, kun hän ajatteli Heartlandin talliapulaiselle Tylle maksettavia ylimääräisiä korvauksia.

- Keksimme keinot, Lou sanoi ja jatkoi nopeasti, ennen kuin isoisä ehti puhua pukahtaa. - Lähdehän nyt. Hän halasi isoisää tiukasti ja avasi tälle auton oven.

- Ihan kuin minusta haluttaisiin päästä eroon, isoisä marmatti. Hän laittoi matkalaukkunsa tavaratilaan ja istahti autoon.

- Siitä juuri onkin kysymys, Amy virnuili. - Täällä pidetään hurjia juhlia sinun poissa ollessasi. Eikö niin, Lou?

Isoisä virnisti Amylle. - Kuulostaa hauskalta. Taidan sittenkin jäädä kotiin. Hän vilkaisi Louta. - Kyllä, kyllä. Lähdenhän minä!

Isoisä käynnisti auton moottorin, ja Lou sekä Amy huiskuttivat hänelle, kunnes auto katosi pois näkyvistä.

- No niin, Lou sanoi Amylle, kun pölypilvi peitti tien. - Tässä sitä ollaan, sinä ja minä.

Talosta kuului puhelimen pirinää. Lou innostui.

- Ehkä joku uusi asiakas soittaa! Minä vastaan. Hän kiirehti taloon.

Amy katseli tallipihaa. Vasemmalla kyhjötti kuusipaikkainen tallirakennus. Valkoinen väri rispautui ovista irti ja karsinoiden monet asukit olivat pureskelleet ovienkarmit perusteellisesti vuosien varrella. Vesikaukalon ja karsinoiden edustalla lojui heinän- ja oljenkorsia. Amy huoautti. Piha kaipasi lakaisua, ja tallin toinen puoli näytti tätäkin pahemmalta.

Hän silmäili ajotietä ja laitumia. Kaikenkokoisia ja -värisiä hevosia ja poneja laidunsi rauhallisesti syyskuisessa auringonpaisteessa. Amyn sydän värähti näyn edessä. Ilman Heartlandia useimmat näistä eläimistä olisi lopetettu aikaa sitten. Kun hän näki ne terveinä ja hyväkuntoisina

laitumella, kova uurastus ja pitkät päivät tuntuivat vaivan arvoisilta.

Hevoshoitolan nykyisistä 15 asukkaasta suurin osa oli toipumassa julman kohtelun ja laiminlyöntien jäljiltä. Useimmille etsittäisiin uusi koti paranemisen jälkeen. Kolme oli puolestaan maksavien asiakkaiden ongelmahevosia, joiden käyttäytymishäiriöitä Heartlandissa hoidettiin. Pegasos oli erityisasemassa. Se oli ollut Aryn ja Loun isän estehevonen ennen ratsastusonnettomuutta, jonka jälkeen isä oli hylännyt perheensä. Pegasos oli kiintynyt syvästi sisarusten äitiin menetettyään isäntänsä. Aryn silmät hakeutuivat kuin itsestään tyhjänä ammottavalle oviaukolle. Pegasos parka. Se oli eksyksissä ilman äitiä.

Lou tuli esiin takaovesta.

- Oliko se uusi asiakas? Amy kysyi, vaikka näki jo sisarensa ilmeestä kieltävän vastauksen.

- Ei. Väärä numero, Lou huokaisi pihaa katsellen. - Tyhjiin karsinoihin on saatava pian hevosia, Amy. Saamme säännöllisiä tuloja pelkästään yksityishevosten omistajilta.

Amy nyökkäsi. Ongelmakimppujen hoitomaksuilla rahoitettiin kaltoin kohdeltujen hevosten pelastustoimintaa.

- En tajua, miksi kukaan ei enää soita, Lou valitti rypistäen otsaansa. - Saimme koko ajan tiedusteluja Nick Halliwellin suositeltua meitä. Nyt niitä ei enää tule.

- Voisin soittaa Nickille ja kysäistä, tietääkö hän avuntarvitsijoita, Amy ehdotti. Nick Halliwell oli kuuluisa esteratsastaja. Amy oli parantanut kaksi kuukautta sitten yhden hänen nuorista hevosistaan trailerikammosta ja sen jälkeen Nick Halliwell oli ylistänyt hevoshoitolaa joka suuntaan.

- Maksaa vaivan yrittää, Lou myönsi.

Amy soitti Nick Halliwellin tallille ja sai kuulla, että mies oli kilpailukiertueella. - Hän tulee kotiin vasta kolmen

viikon kuluttua, Nickin henkilökohtainen avustaja selitti.

Amy laskei huokaisten luurin paikoilleen. – Ei ollut onni matkassa, hän sanoi keittiön pöydän vierellä seisovalle Loulle.

– Todella kummallista, Lou mumisi. – Emme ole saaneet yhtäkään tiedustelua viikkoon.

Se oli hieman outoa Amynkin mielestä. Oli harvinaista, että soittoja ei tullut kokonaiseen viikkoon. – Kaikki järjestyy vielä, hän sanoi yrittäen kuulostaa toiveikkaalta.

– Toivottavasti olet oikeassa, Lou vastasi. – Joudumme ikävyyksiin, jos tilan toiminta ei piristy. Hän huokaisi syvään. – Mennään siivoamaan äidin huone.

Amyn kurkkua kuristi. *Äidin huone*. Sanat kaikuivat hänen päässään. Marion Flemingin huoneeseen ei ollut koskettu hänen kuolemansa jälkeen, mutta nyt Loun ystävälle Marnie Gordonille tarvittiin tilaa vierailun ajaksi. Lou oli päättänyt, että olisi oikea hetki raivata äidin huone.

– Ei siinä kauan mene, Lou sanoi Amylle, kun he astelivat yläkertaan. – Lajitellaan tavarat kahteen pinoon – niihin jotka hävitetään ja toisiin jotka säästetään. Hän avasi makuuhuoneen oven.

Amy jähmettyi oviaukkoon. Hän oli väitellyt huonetta äidin kuoleman jälkeen, ja nyt tuttujen esineiden näkeminen ja äidin parfyymien vieno tuoksu saivat tunteet myllertämään hänen sisimmässään. Hän kamppaili saavuttaakseen itsehillintänsä. Kohtalokkaasta onnettomuudesta oli kulunut kolme kuukautta. Armottomin suru oli laantunut, mutta edelleen pienetkin asiat tuottivat tuskaa ja menetyksen kipu tulvi Amyn sydämeen.

– Jaaha, Lou tokaisi ja käveli huoneeseen aiemmin tuomansa laatikkopinon viereen. – Laitetaan säästettävät tähän ja pois heitettävät tuonne. Hän kakisteli kurkkuaan. – Aloitetaan vaatekaapista.

Amy astui huoneeseen kuin sumussa. Hevoskuvat seinillä, tallitakki tuolin selkämyksellä, hieman ryppyiset petivaatteet, hiusharjaan takertuneet suortuvat. Ihan kuin äiti olisi ollut elossa ja tulisi millä hetkellä hyvänsä takaisin.

Lou avasi tammikaapin oven ja hiljentyi nähdessään tutut vaatteet henkareilla. Hän kosketti äidin paitaa nieleskellen. Mutta kun hän puhui, hänen äänensä oli tyyni ja käytännöllinen. – Käydäänkö nämä läpi ensimmäiseksi? Hän epäröi ennen kuin veti esiin kaksi paitaa. – Siistit vaatteet voimme lahjoittaa hyväntekeväisyyteen ja loput lieenee syytä hävittää.

– Emme voi heittää äidin vaatteita pois, Amy vastusti nopeasti. Hän katsoi siskoaan silmiin.

Lou rypisti otsaansa. – Meidän on tehtävä tilaa Marnien tavaroille.

Amy ei kestänyt sitä, että äidin tavarat hävitettäisiin näin nopeasti hänen kuolemansa jälkeen. – Emmekö voi säilyttää niitä jossakin? Hän meni kaapille ja poimi sisältä vihreät ratsastushousut. Hänellä oli ontto olo. Hän muisti äidin käyttäneen housuja vain muutama päivä ennen menehtymistään.

Lou antoi periksi. – Hyvä on, hän mumisi. – Kellarista löytyy varmaankin joku kolo.

Vaatteiden pakkaaminen ei kestänyt kauan. Amy taitteli housut, paidat ja villapuserot hyllyiltä laatikoihin, kun Lou puolestaan otti esiin äidin juhlavaatteet henkareilta ja pakkasi ne järjestelmällisesti pois näkyvistä. Viimeisen vaatekappaleen kohdalla hänen kätensä putosivat sivuille.

– Äidin takki, hän kuiskasi tuijottaen laivastonsinistä ratsastustakkia, jonka vuorit olivat purppuranpunaiset.

Loun silmät tummuivat muistoista, ja Amyn rintaan sattui. Äiti oli jättänyt oman esteuransa sen jälkeen, kun isä ja Pegasos olivat loukkaantuneet pahoin ratsastusonnettomuudessa 12 vuotta sitten. Amy oli ollut